

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ και ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΙΝ (30-12-2018)

ΓΙΑΤΙ ΝΑ ΣΦΑΓΟΥΝ ΤΑ ΝΗΠΙΑ ΥΠΟ ΤΟΥ ΗΡΩΔΟΥ

Δημιουργεί ερωτήματα και απορίες η διήγηση του ευαγγελιστού Ματθαίου για τη σφαγή των νηπίων της Βηθλεέμ, στην προσπάθειά του να εξοντώσει τον μικρό Χριστό. Πως επέτρεψε ο Θεός να σφαγούν τα νήπια που δεν έφταιγαν σε τίποτα; Γιατί ο Ηρώδης δεν πέθανε νωρίτερα; Θα προσπαθήσουμε μέσα από τη σκέψη των πατέρων να φωτίσουμε κάπως το γεγονός.

α'. Για ν' αποκαλυφθεί ο χαρακτήρας του Ηρώδη.

Ότι αν και «μέγας» ήταν απαίσιος και ελεεινός στην ψυχή. Ο Ηρώδης ήταν ως ηγέτης ικανότατος, με σπάνια χαρίσματα και διακρινόταν ιδιαίτερα για τη διπλωματική του ευστροφία και την αποφασιστικότητά του. Ήταν σκληρότατος όχι μόνο με τους αποδεδειγμένους εχθρούς του, αλλά ακόμη και με φίλους ή στενούς συγγενείς του. Έτσι έφθασε στο σημείο να φονεύσει την πεθερά του, τη γυναίκα του, αλλά και τρεις γιους του. Υπήρξε δραστήριος ηγεμόνας με ποικίλο έργο, στο οποίο ανήκει και η ανακαίνιση και επέκταση του ναού των Ιεροσολύμων. Ωστόσο μισήθηκε όσο κανείς άλλος από τον ιουδαϊκό λαό, αφού δεν δίστασε να πνίξει στο αίμα οποιαδήποτε εξέγερση ή αντίσταση που έγινε εναντίον του. Τελικά πέθανε μέσα σε φρικτούς πόνους από κάποια ανίατη ασθένεια.

β'. Για να τιμωρηθούν οι Βηθλεεμίτες, που δεν άνοιξαν στην Παναγία να γεννήσει τον Χριστό.

Δεν ενδιαφερθήκατε για τη γέννηση του μωρού, του οποιοδήποτε μωρού, χάστε τώρα τα παιδιά σας από τον Ηρώδη. Δεν έδωσε εντολή ο Θεός, αλλά παραχώρησε η κακία των Ηρώδη να παιδεύσει την κακία των κατοίκων της Βηθλεέμ. «Εν άλλοις πταίομεν και εν άλλοις παιδευόμεθα» λέγει αρχαίο ρητό. Είναι γεμάτη η ιστορία από παραδείγματα εκ πρώτης όψεως αδικών και αναιτίων γεγονότων, που όμως έχουν αιτία και ρίζα στην κακία και την διαφθορά μας. «Δίκαιος ει, Κύριε, και ευθείαι αι κρίσεις σου» θα αναφωνήσει ο ψαλμωδός (Ψαλ.118,137)· και θα επαναλάβει ο άγιος Ιωάννης ο Θεολόγος ότι αι κρίσεις του Θεού «είναι αληθινάι και δίκαιαι» (Αποκ.16,7 και 19,2).

γ'. Χρειαζόταν θυσία αθών πριν την αθώα θυσία του Χριστού.

Το ίδιο συνέβη και με τον τίμιο Πρόδρομο και με τον άγιο Στέφανο και με όλους τους αγίους Παλαιάς και Καινής Διαθήκης. Η θυσία των αθών είναι που κρατά και διασώζει τον κόσμο μετά τη θυσία του Χριστού!

δ'. Για να φανεί ότι και οι δίκαιοι υποφέρουν.

Άβελ, Νώε, Αβραάμ, Ισαάκ, Ιακώβ, Ιωσήφ, Μωυσής και όλοι οι υπόλοιποι δίκαιοι. Το ότι είναι κάποιος δίκαιος δε σημαίνει ότι δεν θα έχει δοκιμασίες και περιπέτειες στη ζωή του.

Όποιος διαβάζει το 11^ο κεφάλαιο της προς Εβραίους επιστολής παρατηρεί·

Ότι πολλοί δίκαιοι χάριν της πίστεώς τους σώθηκαν από μεγάλες δοκιμασίες· «υπέταξαν βασιλεία, εργάσθηκαν με δικαιοσύνη, πέτυχαν να πραγματοποιηθούν οι επαγγελίες του Θεού, έφραξαν στόματα λιονταριών (Δανιήλ), κατέστησαν αβλαβή τη δύναμη της φωτιάς (τρεις παίδες εν καμίνω), γλύτωσαν από σφαγή, έγιναν καλά από αρρώστιες, απεδείχθησαν ισχυροί και ανίκητοι στον πόλεμο, διέλυσαν τα στρατόπεδα των εχθρών, πήραν γυναίκες ζωντανά τα νεκρά παιδιά τους, (αφού τα ανέστησαν οι προφήτες Ηλίας και Ελισαίος).

Αλλά και άλλοι λόγω της πίστεώς τους υπέμειναν πάρα πολλά μαρτύρια αλλά και θάνατο· «δέθηκαν στο βασανιστικό όργανο που λέγεται τύμπανο και μαστιγώθηκαν ανηλεώς, χωρίς να δεχθούν ν' αρνηθούν την πίστη τους και έτσι να σωθούν, διότι ποθούσαν να τύχουν την ανάσταση των δικαίων και την αιώνια απολύτρωση κοντά στο Θεό. Άλλοι δε λιθοβολήθηκαν, πριονίστηκαν, πειράστηκαν, σφαγιαστήκαν με μαχαίρι, περιφερότανε σαν πλανόδιοι, φορώντας προβιές από κατσίκια, στερούμενοι, θλιβόμενοι, κακοπαθούντες...» (στίχοι 33-37).

ε΄. Για να φανεί η ικανότητα του Θεού από τα θλιβερά να βγάζει χαρούμενα.

Έτσι ο Ιωσήφ, επειδή τον ζηλεύουν θανάσιμα τα αδέρφια του, πωλείται σαν δούλος στον Αιγύπτιο αξιωματούχο Πετεφρή και από κει λόγω ραδιουργίας της γυναίκας του Πετεφρή βρίσκεται στη φυλακή, όπου παραμένει για πολλά χρόνια ξεχασμένος και εγκαταλειμένος από όλους. Και στο τέλος, από δούλος και φυλακισμένος, γίνεται με τη βοήθεια του Θεού αντιβασιλεύς της Αιγύπτου, η οποία ήταν την εποχή εκείνη ότι είναι σήμερα η Αμερική και υποστηρίζει την οικογένειά του στην δύσκολη εποχή του παγκοσμίου λιμού, θέτοντας έτσι τις βάσεις για την ομαλή και άνευ προβλημάτων ανάπτυξη του μετέπειτα ιουδαϊκού έθνους.

Ο Μωυσής, επειδή κινδυνεύει να φονευθεί απάνθρωπα βάσει σχεδίου γενοκτονίας των Ισραηλιτών της Αιγύπτου, δημιουργούνται οι συνθήκες να μπει στο παλάτι του Φαραώ, ο οποίος είναι ο αντίχριστος της εποχής, και μέσα στο παλάτι του αντιχρίστου (!) να μεγαλώσει σαν βασιλόπουλο, να μορφωθεί, να εκπαιδευθεί στην διοίκηση και έτσι να είναι πανέτοιμος για την ηγεμονία του Ισραήλ. Από μόνος του, όταν βλέπει ότι η τακτική του Φαραώ δεν μπορεί να αλλάξει και ότι οι συμπατριώτες του θα δεινοπαθούν συνεχώς, φεύγει από το παλάτι εγκαταλείποντας όλες τις ανέσεις και τα πλούτη και καταφεύγει στην έρημο της Μαδιάμ, όπου βόσκει τα πρόβατα του πεθερού του Ιοθόρ για σαράντα ολόκληρα χρόνια. Κι από βοσκός προβάτων και ερημίτης, καθίσταται στο τέλος με την επέμβαση του Θεού ο δημιουργός και ο ηγεμών του ιουδαϊκού έθνους για άλλα 40 χρόνια και το οδηγεί μέσα από την έρημο στην γη της επαγγελίας. Επιπλέον δε αποβαίνει θεόπτης, θαυματουργός, προφήτης και μέγας νηστευτής.

Τα νήπια τι πέτυχαν; Να γίνουν πρωτομάρτυρες για τον Χριστό πριν τον τον τίμιο Πρόδρομο και τον άγιο Στέφανο, να πάρουν τη δόξα και την ευλογία του μαρτυρίου και ως εκ τούτου να βλέπουν το Θεό, να χαίρονται αιώνια μαζί του! Μη περιορίζουμε το ενδιαφέρον μας στον άδικο και φρικτό χαμό τους, αλλά στο αποτέλεσμα. Τι θα κέρδιζαν αν μεγάλωναν φυσιολογικά, παντρευόταν, έκαναν παιδιά, εγγόνια, δισέγγονα, αποκτούσαν υλικά αγαθά, αλλά ξεχνούσανε το Θεό και περιορίζαν το ενδιαφέρον τους στον νυν αιώνα. Γιατί βλέπουμε μόνο τις επώδυνες και κουραστικές και εξαντλητικές και χρονοβόρες προπονήσεις των εν Χριστώ αθλητών και δεν βλέπουμε τα έπαθλα και τα βραβεία, την αιώνια δόξα και ευτυχία;

Αρχιμ. Μελέτιος Απ. Βαδραχάνης